

LBRIS

We know
books

Adrian N. Pleșcău

J i v i n ă

Daniel și o lacrimă de fată...

Editura PASTEL, Brașov, 2013

La medicul ginecolog Lupașcu Arsene, micuța sală de așteptare era deja plină de paciente. Nu c-ar fi fost un medic strălucit, din contra, era un doctor mediocru, de țară, dar era singurul din comună și lumea venea din toate satele din preajmă. Cel mai apropiat orășel era la peste 20 de kilometri și tața Ileana de exemplu, dacă avea cistită, n-avea-ncotro și venea la el s-o consulte, să-i prescrie un tratament și așa mai departe. Unele țate veneau și de dragul de-a veni, dar în astfel de cazuri n-avea el încotro și trebuia să le consulte. Reușea să-și învingă sila deoarece mai pica lesne câte ceva, c-așa-i la țară, dacă nu curge, pică. Primea orice, fără jenă, alimente, băutură, bani, cadouri și nu numai!

Atunci când veneau la consult femeii mai tinere sau fete, devenea galant, atent și tatonat până în profunzime. În privința asta era un perfecționist, devenind un fin psiholog, cu multă răbdare, având grijă ca discreția să fie la cote maxime. Nu se grăbea niciodată, tatonând chiar luni de zile. Dacă nu era pe deplin mulțumit, conform principiilor lui, abandona persoana fără nicio părere de rău că și-a pierdut timpul. Categorie, nu-și dorea să apară cumva vreo bârfă minusculă că ar fi afemeiat.

Lumea începea să vină de la 7, cu toate că programul începea la 8 și medicul apărea pe la 9. Nu avea asistentă, în schimb venea dis-de-dimineată o femeie de serviciu care era la dispoziția doctorului. Până la sosirea lui, n-avea mare lucru de făcut, așa că mai stătea la povești cu pacientele. Femeile vorbeau tare ca la clacă, dar atunci când se deschidea ușa de la intrare, amuțeau instantaneu. Dacă nu era medicul, continuau de unde au rămas.

Doctorul Lupașcu a intrat ca de obicei, sprinten, ajungând doar din câțiva pași în mijlocul încăperii și abia atunci au pronunțat toate, ca la un semnal:

– Bună dimineața, dom' doctor!

El le-a răspuns când era deja în fața ușii cabinetului. A deschis ușa apoi s-a răsucit automat pe călcâie.

– Cine e ultima?

O mână timidă s-a ridicat încet, aproape de ușa de la intrare. O fată tânără, bine dezvoltată, înaltă, cu niște ochelari mari, de-încopereau jumătate din față, a rostit încetșor:

– Eu... domnule doctor.

Când a deschis gura, și-a dezvelit dinții strâmbi ca niște lo-pățele împleticite.

– Dacă mai apare cineva din momentul ăsta, să-i spui că ajung azi 21 de persoane!

După ce a intrat în cabinet, minute întregi s-a păstrat o liniște desăvârșită. Ca un ecou, s-a auzit o voce:

– 20, 21... fix 21... mare minune. Oare cum a reușit, păcatele mele, să numere așa iute, din mers, dintr-o privire, vorbind?... Maaare minune.

– Ce te miri țată Tincă, e doctor, nu?

Ușa cabinetului s-a deschis și glasul doctorului s-a auzit la fel de ferm:

– Să intre prima persoană!

În aproximativ două ore, doctorul Lupașcu rezolvase cu toată lumea, excepție fata cu dinții strâmbi. Când mai rămăseseră 3 persoane îi dăduse verde femeii de serviciu, să meargă acasă, spunându-i că o va chema telefonic dacă o să fie nevoie, dacă nu, o să încuie el la plecare.

– Cum te numești, domnișoară?

– Marga... de fapt, Marga e...

– Hai! Jos chiloții și hopa sus pe aparat! Că de-asta ai venit, nu?

Tânăra fată s-a îmbujorat toată și ochii din spatele dioptriilor mari păreau enormi. Bâlbâindu-se, a încercat să explice:

– Da, adică nu, nu neapărat, eu...

– Ești pentru prima dată la mine, nu-i așa?

– Da, domnule doctor.

– Și la doctor?

– ... N... nu-nțeleg...

– Nu ai mai făcut niciodată un control ginecologic?

– Nu. Adică, da! Dar doctorul era... femeie.

– Și care-i diferența?

LRPIS | We know books

Marga l-a privit mirată, cum adică dom'le care-i diferența, că pentru ea era ca diferența dintre apă și foc.

– Câți ani ai domnișoară?

– Poftim? Aăă... 18!

– Studii?

– Am terminat liceul... am dat deja la facultate, încep din toamnă.

– Bravo! Ce facultate?

– Medicină.

Doctorului i s-a lungit fața, dar și-a revenit într-o fracțiune de secundă. A dat să zică ceva, dar fata a zâmbit ușor și el a împietrit. Dinții fetei arătau ca un gard cu scânduri strâmbe puse la mișto de unul cu ochii sașii.

– Am glumit... am intrat la litere.

– Știi că poți să-ți corectezi dinții?

– Poftim?? Dinții? Da... știu... cu un aparat dentar... dar costă și...

– Gata! Vorba lungă-i sărăcia omului! Mă întorc cu spatele dacă ești rușinoasă. Să-mi spui când ești gata.

Medicul i-a întors spatele continuând dialogul.

– Ai liceul, ai intrat la facultate, ești isteată, ești și glumeată, apreciez că nu ești o nerușinată, toate bune și frumoase, normale și la locul lor, dar la fel să ți se pară și ce urmează, și anume, un banal control ginecologic. Ești gata?

Nu a mai așteptat răspunsul și s-a întors cu fața spre ea. Marga era deja pe aparat, cu picioarele larg depărtate, dar ținea cu amândouă mâinile poalele rochiei largi, care-i acoperea pulpele, însă gestul ei era mai mult amuzant decât cu efect. Intimitatea i se vedea în toată splendoarea, la fel cum poți vedea din față pe cineva, sub o umbrelă de soare, bând o bere. Ea stătea întinsă pe spate, privind în sus tavanul, așa că nu l-a văzut pe doctor rânjind de încercarea ei stângace, de a-și ascunde prețioasa comoară, care de fapt era vizibilă perfect pentru că de aceea fusese inventată masa ginecologică.

– Tu de obicei umbli fără chiloței?

– ...!

– Nu mai vorbești cu mine?

– ... Păi... nu mi-ați spus să-i dau jos?

– Și unde i-ai pus?

Mâna ei dreaptă s-a rotit încetisor, în așa fel încât să poată presa în continuare cu dosul mâinii poala rochiei, să nu-i lunece de pe pulpă. În pumn, doctorul a zărit ceva alb printre degetele atât de strânse, că se albiseră unghiile.

– Măi, măi, măi, ține-i strâns, să nu-i fure careva! Eu zic să dai perdeaua la o parte că oricum e degeaba.

Probabil că ea nu a înțeles despre ce perdea e vorba deoarece n-a schițat nici un gest. El a acționat o pedală și masa a început să se ridice. A apăsat un buton și o lumină ca de reflector și-a trimis raza fix între picioarele ei. Abia atunci a priceput și Marga la ce-a zis el perdea și a lăsat să-i lunece mâinile, cu rochie cu tot, spre abdomen.

– Te-ai relaxat sau mai durează?

Cum să se relaxeze?? Pur și simplu îi simțea respirația de-îzburlea și părul pubian. Îi era rușine, mai că-i venea să plângă și totodată o emoție teribilă a determinat-o să tremure încetisor. Ca și cum n-ar fi fost de-ajuns, a venit și lovitura de grație de i-a tăiat respirația.

– Ai cea mai minunată păsărică din câte am văzut până acum.

Marga a simțit că leșină. Acele cuvinte au șocat-o dar cele ce-au urmat, au fost și mai și.

– Să nu cumva să interpretezi anapoda! De fapt, ar trebui să nu-mi fac griji, că tu nu ești ca țafa Frosa! Tu ești fată deșteaptă. Deci aprecierile mele sunt strict profesionale. Ai făcut și tu anatomie în școală, așa că vorbim despre ceva firesc și normal, ca de la medic la pacient într-o românească pură... Mda, e o minunăție, ce mai! În termeni medicali, nici nu știu cum să-i spun... o capodoperă anatomică! E perfect conturată, modelată cu mare finețe de mama natură și total deosebită față de tot ce am văzut până azi. Bine, dacă tu ai fi de meserie bijutier ai ști că bijuteriile nu sunt toate la fel și ți-ai da seama de valoarea fiecărei bijuterii în parte; dar în privința

IRBIS | We know books
asta, eu sunt bijutierul și mi-am dat seama dintr-o privire că bijuteria ta e o minunăție rară.

Șocată, buimăcită, cu inima bubuind de-i zvâcneau tâmpelile, Marga a mai simțit și un șoc electric străbătându-i tot trupul. Asta datorită faptului că medicul a început să-i atingă intimitatea...

– Până și himenul este ca o floare deosebită și mai ales, himenul este intact. O virgină autentică, ce mai! Chiar și tampoanele care le-ai folosit, au fost întotdeauna externe. Știu de ce ai venit la mine! Te îngrijorează iritația asta de pe pubis. Dar cu ce-ți speli tu păsărica și perii pubieni, cu peria de paie, cu leșie?

Marga n-a putut să scoată niciun sunet. Avea gura uscată și în mintea ei era vraște. În primul rând, ea era o complexată, dintotdeauna s-a considerat plină de defecte din cap până-n picioare. Își ura trupul și toată construcția ei fizică. De mică s-a simțit respinsă de toți din jurul ei și astfel a ajuns la concluzia, pe bună dreptate, că e respingătoare și hâdă. Iată că apare din senin un admirator, care culmea, admiră cea mai neinteresantă parte a trupului ei. Mai bine i se spunea fie și-n batjocură, vai ce frumoasă e măsseaua ta de minte, cu toate că știa cu certitudine că nu i-a crescut încă nicio măssea de minte! Și-n al doilea rând atingerile medicului au devastat-o complet. Nici ea nu s-a atins vreodată pe-acolo, așa cum o atinsese medicul...

– E secret?!

E secret... e secret... e secret...vibra ca un ecou... Marga a făcut un efort de memorie... “Cu ce te speli?” S-a opintit și a reușit cu chiu cu vai să scârțâie două cuvinte:

– Cu săpun.

– Mda... deci nu cu o cărămidă.

– ...!

– Ce fel de săpun?

– ... De casă.

– De ce nu folosești și tu un săpun mai fin? O să-ți prescriu o cremă pentru iritație și de azi înainte să te speli numai cu apă caldă, nu cu rece! Nu trebuie să zolești părțile astea ca pe-o rufă! Fii delicată, așa cum îți speli ochii. O să-ți prescriu tot eu și un săpun pe care îl am în farmacie și să nu mai folosești alte prostii. Crede-

mă pe cuvânt, intimitatea unei femei e mai fină și mai sensibilă și decât ochii. În ochi dacă-ți intră un gunoi te freci cu degetele murdare, lacrimi și a dispărut gunoiul. Sau dacă suporti usturimea, poți să te speli pe ochi și cu dero, dar aici jos se schimbă situația.

Lumina aceea puternică s-a stins și masa a început să coboare lin. Medicul i-a luat picioarele de pe suport, pe rând și i le-a așezat delicat pe podea.

– Hai, hopa sus în funduleț!

El a prins-o exact de mâna în care ea avea chiloțeei, ajutându-o să-și desprindă spatele de masă și să stea în șezut. Ușor, dar ferm, i-a desfăcut pumnul luându-i chiloțeei din mână și a început să-i studieze de parcă ar fi vrut să-i cumpere.

– Pentru tine nu pr ea e indicat tanga, sintetic și atât de strâns de plesnește pe tine. Îți recomand un chilot obișnuit, de bumbac și să fie nițel lejer.

Doctorul i-a ocolit mijlocul cu brațul și a așezat obiectul de îmbrăcăminte undeva în spatele ei.

– Cum procedăm, o ridici de poale în sus sau o lași de pe umeri în jos?

– Poftim?? Ce să...

– Rochia! Vreau să te consult și de la mijloc în sus.

– Dar nu-i nevoie! Mai sus n-am nimic și...

– Și crezi că e o abureală doar așa, să-ți văd eu fâțele. Rușine mie!

Marga și-a plecat privirea înroșindu-se iar la față. Medicul nici nu a băgat-o în seamă. Continuând să fie ferm, a prins cu amândouă mâinile marginile rochiei din dreptul șoldurilor și dintr-o mișcare i-a ridicat-o în sus. Gestul a forțat-o nițel pe Marga să-și ridice brațele și în următoarea clipă era doar în sutien... sau a presupus ea asta... Cu ochii ei a văzut clar sutienul în mâna doctorului dar nu pentru mult timp deoarece a dispărut și sutienul tot undeva pe la spatele ei. Goală-goluță, a început să tremure vizibil.

– Să nu zici că ți-e frig în așa un august torid!

Ea nu putea să mai articuleze nici două cuvinte.

– Zici că mai sus n-ai nimic? I-a ridică brațele! Hai, minte-mă că nu știai și de iritațiile astea de sub brațe.

– ...Știam...
 – Dar ți-ai propus în gând să folosești aceeași cremă pe care ți-o voi prescrie și ce rost are să mai vorbim și despre asta, nu-ți așa?

– ... Da.

– Îmi place că ești sinceră! Fii la fel de sinceră și spune-mi, te-ai tăvălit prin clei sau păcură în ultima vreme?

Marga l-a privit cu toată fața și a accentuat cu tărie:

– NU!

– Atunci nu-mi explic... hai să mai încerc o dată. Îți imaginezi cumva că zonele astea unde ai păr sunt un fel de blană de oaie merinoasă îmbibată cu noroi uscat, scaieți, căcăreze, praf și alte gănganii și le freci de mama focului?

Nu avea puterea nici măcar să se revolte. Cuvintele ei erau incoerente și glasul pierdut.

– Eu... transpir și... mirosul este respingător... insuportabil și...

– Există ceva să-ți placă la tine?

– NU!!

Minutele s-au scurs lungi într-o liniște deplină și abia într-un târziu i s-a părut că ceva nu este în regulă. Doctorul îi palpa sânii ca la cea mai spectaculoasă partidă de amor așa cum vezi doar în cele mai frumoase filme de dragoste. Mintea ei parcă plutea, se învârtea amețitor, acu' era trează, acu' tulbure ca-ntr-o beție cruntă. Întrebările îi dădeau târcoale, o mușcau fulgerător, fugeau și tot așa. Oare o fi fost o diversiune, o păcăleală să-i distragă atenția? Așa o fi normală o consultație sau e un preludiu și urmează...

– Doamnă doctor!

– Nu trebuie să strigi că eu aud foarte bine.

– Asta-i consultație?

– Ai auzit de cancer mamar, de noduli?

– ...!

– Dacă îți doreai să fie altceva decât un consult, îmi pare rău. Nu prea ai fost în această încăpere în ultimele minute, altfel auzai ce-ți spuneam în timp ce te consultam de la abdomen în sus. Gata! Poți să te îmbraci! Cel mai urât calvar al tău s-a terminat!

Data viitoare, dacă o să mergi la doctorul... femeie... eu nu o să mă supăr.

Medicul i-a întors spatele, s-a așezat la micuțul birou și a început să scrie de zor. Marga a rămas împietrită. A realizat cristal că a gafat, așa cum numai ea știe să o facă. O slută și-o ciufută, îi venea să-și tragă palme. Oare medicul chiar a vorbit și ea nu a auzit niciun singur cuvânt? Ca prin vis, a simțit doar că doctorul îi pipăie sânii... parcă și sfârcurile... ah!

Simțea că înnebunește! Trăise niște momente unice în viața ei și habar nu avea ce-ar fi trebuit să simtă. Nici trupul nici mintea n-au știut pur și simplu cum ar fi trebuit să reacționeze și s-a comportat ca o proastă! Simțea o imensă părere de rău și era atât de copleșită, încât nu mai avea nicio putere de reacție. Zăcea goală, împietrită, rușinea se volatilizase devenind istorie și în locul ei simțea că o cuprinde ciuda, de-i venea să plece acasă așa în pielea goală, fir-ar ea de rușine și pudoare, că parcă s-ar fi născut îmbrăcată! Na, c-a-nceput să gândească numai bălării! De fapt, a venit la medic având o problemă. A citit în ea medicul ca într-o carte deschisă, tot ce i-a zis era perfect adevărat și ar fi trebuit să-i fie recunoscătoare pentru sfaturile care i le-a dat.

– Acum de ce plângi?

Marga i-a zărit printre lacrimi vârful pantofilor doar când i-a auzit vocea la două palme de ea. Concentrată în gândurile ei încâlcite, dar având și capul în piept ținând podeaua cu privirea, nu l-a observat când s-a ridicat și a venit lângă ea. Doctorul Lupașcu i-a ridicat bărbia cu un deget ferm, dar totodată i s-a părut atât de tandru...

– Dacă ți s-a părut cumva că te-am certat, îmi cer scuze! Pe cuvânt că n-am avut nici ce-a mai mică intenție să sune a ceartă ceea ce ți-am zis.

Avea omul ăsta un glas fenomenal! Cred că nimeni de pe lumea asta n-ar fi îndrăznit să-l contrazică sau să nu asculte ce i se spunea. Ocrotitor sau impunător nici ea nu știa, că avea puterea să o supună sau să o hipnotizeze, n-avea nici cea mai vagă idee, dar categoric, ceva neplăcut nu simțea în glasul lui și asta o înfiora. L-a privit pe medic în ochi și a scâncit vinovată:

– Vă rog din tot sufletul meu, să mă iertați, să nu fiți supărat pe mine, pentru că eu...

El a întins mâinile amândouă și i-a scos încet ochelarii.

– Oooo, dar ai niște ochi su-perbi!

Marga a prins curaj și i-a răspuns imediat:

– Vă cred! Dar în schimb, nu mai sunteți dumneavoastră superb.

– Cum așa?

– Sunteți o umbră... strâmbă.

– Am înțeles! Ochelarii hotărăsc ce și cum. Dacă sunt la mine-n mână am devenit respingător. Dacă sunt pe nas la tine mă privești cu niște ochi bulbucăți cât cepele și ...

– Am devenit eu respingătoare, știu! M-am studiat de un milion de ori în oglindă și am văzut și eu asta!

– Șiii... am vrut să spun cu totul altceva, dar m-ai întrerupt.

– Vă ascult.

– Și ai putea să-ți schimbi ochelarii să fim amândoi superbi așa cum merităm. Acești ochelari sunt total nepotriviți pentru tine. Tu ai un chip frumos, cu trăsături perfecte și ochelarii ăștia îți ascund jumătate din față. Până și ochelarii ăia acvatici sunt mai finiți decât ăștia. Ramele sunt grosolane, din plastic negru și lentilele ieftine de doi lei. În concluzie, ochelarii sunt respingători, nu tu! Poți să-ți faci niște ochelari finiți, cu lentile fumurii sau heliomete, să nu ți se mai vadă ochii măriți de dioptrii.

Medicul i-a așezat înapoi ochelarii la ochi și i-a întors iar spatele.

– Poți să te îmbraci, am observat că e greu cu dezbrăcatul, dar cu îmbrăcatul e atât de greu de-ți dau lacrimile, nu alta!

– Poftim?

– Am glumit.

Preț de câteva minute, în încăperea s-a auzit doar un foșnet. Când foșnetul a încetat, doctorul s-a întors cu fața spre Marga și ea era complet îmbrăcată. El a măsurat-o lung din cap până-n picioare.

– Păcat că ai o părere atât de proastă despre tine.

– De ce? Dumneavoastră aveți o părere bună despre mine?

– Eu văd realitatea pe care tu n-o vezi.

– Și o voi vedea dacă o să-mi schimb ochelarii...

– Nu! Întâi trebuie să-ți schimbi părerea proastă despre tine, apoi ochelarii. Însă dacă nu reușești, nu are rost să mai schimbi ochelarii. Dacă tu nu te placi întâi pe tine, ce rost are să-ți schimbi ochelarii să te placă și altcineva? Hai să le luăm pe rând începând cu mirosul. Fiecare individ în parte are propriul său miros specific. Ești fată de la țară, nu se poate să nu fi văzut că și animalele se adulmecă, se miros între ele. Chiar și piatra are mirosul ei! Ție ți-ar plăcea ca leușteanul să miroasă a petale de trandafir și să-l pui în dulceață? Mirosul e al tău și e firesc să fie la fel ca saliva din gură. Ce-ar fi să scuipi în fiecare secundă că nu-ți place gustul salivei tale? Te freci până ți se duce pielea și faci baie în parfum că nu-ți suportă mirosul, dar a ce ți se pare că miroși, a nămol de Techirghi-ol? Dacă ești obsedată că transpiri doar tu de pe lumea asta, clătește-te și de 10 ori pe zi, dar numai cu apă caldă, decât o dată pe zi cu tot felul de porcării frecându-te de parcă speli covoare. În ziua de azi, fetele, chiar și femeile, renunță în diferite moduri la părul de sub brațe, la părul pubian. Tu nu ai făcut niciodată asta. Foarte bine, nu-i obligatoriu, dar în acest caz poate fi îngrijit la fel de delicat ca și părul de pe cap. În concluzie, nu-i nimic în neregulă cu mirosul trupului tău, așa trebuie să fie. Să transpiri e normal, organismul elimină toxinele prin piele...

– Toxina asta miroase tare urât.

– Confunzi toxina cu urina!

– ...!

– Vrei să-ți explic în termeni chimici?

– Am spus ceva greșit?

– Da! Mai negreșit ar fi fost dacă îmi spuneai de exemplu: "oare de ce n-o fi pe lumea asta și toalete unde să meargă omu' să se transpire așa cum merge să se picure?"

Marga a zâmbit doar atât cât să nu-și dezvelească dinții.

– Dacă ți-e rușine cu dinții tăi ți-am spus că și problema asta se poate rezolva.

– Da, mi-ați spus.

– Prin piele se elimină apă, săruri... dar pe-nțelesul tuturor, trupul emană mirosul lui specific, atâta tot. Cât despre trupul tău...

Atenție! Nu ține de gust! Că e pe gustul meu sau nu-i pe gustul tău. E pură anatomie! Află domnișoară, că ai un trup perfect! Tu faci parte din categoria femeilor voluptoase, cu forme generoase. Ai o osatură puternică, robustă, peste câțiva ani o să fii o femeie strașnică. Decât să slăbești 2-3 kile, mai bine te mai îngrăși 4-5 kile. Ție nu ți-ar sta bine să fii mai slabă pentru că ai arăta ca o ciolănoasă. Ai o burtică perfect conturată, ușor rotunjită, curburile coapselor sunt frumos modelate pe șolduri, sânii potriviți pentru mărimea trupului tău, tari ca piatra și bombați înainte. Deci trupul tău are forma unei clepsidre. Clepsidrele sunt mai mici sau mai mari, dar tot clepsidre se numesc. Presupun că ai în jur de 1,70 înălțime și aproximativ 70 de kilograme.

– ... 74

– Oricât te-ai strădui să slăbești, să știi că masa osoasă nu va scădea în greutate.

– Dar sunt uriașă!

– Dacă te plimbi numai printre persoane la un metru jumate bucata și 50 de kile cantitatea... da. Asta nu înseamnă că tu ești anormală!

Medicul a rostit ultimele cuvinte din mers și s-a oprit la o jumătate de pas în fața ei.

– Eu am 1,88 și 91 de kilograme. Tot ți se mai pare că ești uriașă?

Marga și-a ridicat privirea și s-a simțit dominată.

– Nu... nici dacă aş avea tocuri înalte de 10 centimetri...

– Și eu să fiu desculț... că și pantofii mei din picioare au tocuri de vreo 2 cm.

– N-am purtat în viața mea tocuri.

– Și dacă în clipa asta, în loc de opincuțe, aveai sandale cu tocuri înalte, ce? Se zdrobeau tocurile la greutatea ta de 74 de kilograme?

Marga și-a plecat privirea, probabil să zâmbească, fără să-i vadă el dinții rânjiți, apoi l-a privit iar în ochi.

– Oameni, așa bine făcuți ca dumneavoastră, sunt foarte rari și asta... doar în primul rând.

– Și-n al doilea?

– Nu s-ar uita la una ca mine.

– Pentru că ai ochelari nepotriviți și dinți strâmbi, nu de altceva, nu-i așa?

Ea și-a ferit privirea și-atunci medicul i-a întors din nou spatele. A auzit-o oftând adânc, apoi glasul ei părea că jelește.

– Cu bani... poți face orice pe lumea asta. Va veni și vremea când o să-i am, dar până atunci, nu-mi permit nici măcar să-mi schimb părerea proastă despre mine.

Doctorul Lupașcu s-a răsucit rapid pe călcăie și a privit-o mirat.

– Și asta poate fi schimbată tot cu ajutorul banilor??

– De ce vă mirați? N-am spus că poți orice cu bani pe lumea asta? Cu bani poate fi schimbată viața oricărui om, ce-i de mirare?

– Ai face orice pentru bani?

– Da, absolut orice!

– Ai accepta să te culci cu mine pentru bani?

– Da, de ce nu?

Medicul a mijit ochii și ca o diversiune a privit undeva într-o parte. Ceva nu se potrivea la toată treaba asta. Avea senzația că degeaba o tot ține el în șah pe ea, că mat va primi tot el. Cum de-ar fi posibil așa ceva, habar n-avea... I-a mai dat un șah:

– Dacă e așa cum spui, de ce nu ai făcut-o până azi pentru bani?

– Pentru că nu am primit nicio ofertă convenabilă.

– Dar la ce zici tu ofertă convenabilă?

– Dacă tot ați ales varianta asta de joc și nu alta...

– E un joc ?!

– Ați vorbit serios că vă culcați cu mine pentru bani?

Măi, măi, măi, nu-i proastă așa cum pare, îi merge nițel mintea sau... o fi doar o sclipire de moment? Doctorul i-a răspuns cu totul altceva.

– La ce altă variantă te referi?

– În loc de: "Ai accepta să te culci cu mine pentru bani?"

Puteați alege varianta: "Ai omori pe cineva pentru bani?"

De data asta a primit el șah. A fost încrezător în el și a subapreciat-o.